

Waarop gij u moe peinst.
 Waarover gij u stomp zint.
 Waarvan gij u onbevredigd afwendt.
 Dan voelt gij, hoe groot God moet zijn, die dat alles u bedenken en doordenken kon.
 Dan voelt gij, hoe klein gij zijt, die Hem nog niet in een miljoenste van wat Hij schep, nadenken kunt.
 En gij eindigt uw onderzoekingen met de verzuchting: wij kennen ten deele en wij profeteeren ten deele.
 In raadsefen wandelt de mensch op aard.

Dat ongerijmdde grijpt u ook aan in de binnenkamer.

Het achtervolgt u ook in de mystiek.
 Vooral als gij met uw ziel de openbaring der verkiezing en verwerping, van uw schepping en uw val poogt te benaderen, wordt gij meermalen door een gevoel van uitputting overvallen.

Ik geloof het, zoo roept gij, maar ik kan er niet bij.
 Zoovele tegenstellingen schijnen tegenstrijdigheden te zijn.

Nooit moogt gij het voor uw rekening nemen: ik geloof, omdat het ongerijmd is.

Maar wel gelooft gij veel, dat voor uw bewustzijn, voor uw gevoel niet rijmt.

Gij maakt ervaringen door, die rechtdraads tegen elkander schijnen in te gaan.

Toch kunnen het godvruchtige ervaringen zijn.
 Daar hebt gij b.v. het punt, waarop hier de apostel wijst: het lijden.

Er werkt een tocht in uw binnenste om van het lijden verschoond te blijven.

Ieder schepsel heeft van den Schepper ontvangen een drang tot zelfbehoud.

En die drang wordt u bij de wedergeboorte niet ontnomen, maar die wordt geheiligd en tot hooger spankracht opgevoerd.

Nooit komt die drang tot zelfbehoud tot zulk een machtige uiting, als wanneer de vraag u uit het hart wordt geperst: wat moet ik doen om zalig te worden.

Krachts dien drang tot zelfbehoud nu mijdt gij het lijden, waar gij kunt.

Gij bidt het uw Heiland na: Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van mij voorbijgaan.

Gij meent daartoe te meer reden te hebben naarmate gij vaster gelooven moogt, dat uw Jezus alles heeft voldaan; dat Hij ook uw krankheden op zich heeft genomen en uw smarten gedragen.

En toch kunt gij soms zoo gelukkig zijn onder het lijden.

Gij zoudt beangst worden als het lijden uitbleef en vreezen, dat gij niet geliefd zijt bij God. Immers: wat zoon is er, dien de Vader niet kastijdt?

Ja, gij neemt het lijden onder uw levensidealen op, gelijk ook Paulus deed volgens zijn schrijven: opdat ik kenne... de gemeenschap Zijns lijdens.

En ge verstaat er iets van, hoe de mystieken van alle tijden konden spreken van „zalige smarten“.

De wensch, dat het lijden u bespaard blijve en de wensch, dat gij de gemeenschap van Christus' lijden moogt genieten, schijnen elkander uit te sluiten.

Rijmen kunt gij ze niet.

Evenwel maken ze beide deel uit van uw ervaringsleven.

Maar maakt die begeerte naar Christus' lijdens gemeenschap u niet onnatuurlijk?

Schuilt er niet iets ongezonns in?

In het minst niet.

Het behoort bij het leven in zijn tijdelijke gebrokenheid.

Zelfs buiten het terrein des geloofs neemt gij soortgelijke ongerijmdheid waar, zonder dat gij het tegennatuurlijk acht.

Wie schept er behagen in, als hij daar een weduwe ziet gezeten in somber vertrek met plooiën van droffe smart op het opvallend bleek gelaat, bewegingloos, lusteloos? Maar als een meester in de schilderkunst u dat tafereeltje op het doek tooverd, dan vonkt uw oog van kunstgenot. En de meester heeft bij de aanschouwing der werkelijkheid zelf reeds genoten. Als mensch schreide hij mee, als kunstenaar onderging hij blijde schoonheidsontroering.

Hoe menige moeder klaagde niet haar zware zorgen uit, terwijl zij, als die van haar warven weggenomen, verlangde om ze weer terug te hebben?

Om nu maar te zwijgen over mannen als Kierkegaard, die het wezenlijke van het leven zoeken in „spanning“, in angst, in vrees, en dat zoet en heerlijk vinden.

Want inderdaad kan het abnormale daarvan niet worden tegengesproken.

Maar normaal is het, dat de christen van twee wordt gedrongen.

Dat tweërlei begeerte in hem om den voorrang dingen.

Een begeerte om onthouden te worden en met Christus te zijn en een begeerte om in het leven te blijven.

Maar ook een begeerte om niet te lijden en een begeerte om wel te lijden.

Die twee tot één opsmelten, gaat niet.
 Zij moeten twee blijven.
 Zij moeten elkander afwisselen.
 Zij moeten onberijmd naast elkander blijven staan.

De mystieke trek naar het lijden wordt hier door den apostel wel gerechtvaardigd.

Hij verlangt niet: opdat ik kenne... het lijden.
 Maar: opdat ik kenne... de gemeenschap Zijns lijdens.

Het is hem niet om het lijden te doen.
 Maar om zijn Heiland.

Het lijden op zichzelf brengt niets dan bitterheid.
 Verrukkelijk wordt het eerst, wanneer gij daaruit de gemeenschap met Christus proeft.

Dan kunnen er oogenblikken komen, dat gij bidt: Heere, nog meer.

Hoe kostelijk zijn de oogenblikken, als gij uw Jezus hoort vragen: Kunt gij den drinkbeker drinken, dien ik gedronken heb? en gij daarop moogt antwoorden: Rabbouni, ik doe het reeds, zie mijn wonden, schouw mijn littekenen.

En daarvoor behoeft gij niet altijd meer te lijden dan het wereldkind.

Maar gij behoort anders te lijden.
 Gij moet in uw pijnen Jezus' pijnen voelen.

Een heel klein weinige ervan.
 Doch toch iets.

Niet om zelf nog smarten te dragen.
 Maar alleen om in Zijn smarten te deelen.

Nooit kunt gij echter in uw lijden gemeenschap met het lijden van Christus oefenen, zoo gij niet eerst de kracht der opstanding hebt ervaren.

Slechts een levendgemaakte ziel kan zoo mystiek lijden.

En hoemeer zij de kracht van Christus opstanding leert kennen, des te meer zal zij in Christus' lijdensgemeenschap worden opgenomen.

Hoemeer zij wordt levendgemaakt, des te fijnger gevoeliger wordt zij voor de uitwerking van Jezus' lijden in haar eigen leven.

En dat stemt haar tot steeds inniger dank.

Want zij moet met den ganschen Christus verenigd worden.

Met den Christus, die thans verheerlijkt is, maar die ook eens geleden heeft.

Onder de menschen bindt het leed vaak meer dan het lief.

Ten opzichte van Christus bindt het lijden even sterk als de geloofsvreugde.

Maar daarom zoudt gij het ook niet gaarne willen missen, gij, die Hem uw Zalmaker moogt noemen.

Gij protesteert er tegen, wanneer iemand u om uw lijden te luide beklagt.

Gij lacht door uw tranen heen.
 Gij herhaalt: zalige smarten! Zoete pijnen! Lieflijke kastijding! Heerlijk lijden!

Dat is de ongerijmdheid in de mystiek.
 Maar zij voert u op tot „Hem“.

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

„De Jeugdoudlerling“.

IV.

Inhoud eerste artikel. Over den jeugdoudlerling wordt veel gesproken. Dit staat hiernede in verband, dat veel geschreven wordt over den ouderling en over de jeugd.

Ook over den jeugdoudlerling wordt veel gehandeld. In spottenden zin in de „N. Rot. Courant“ in blakenden lof door het „Geref. Jongelingsblad“.

Inhoud tweede artikel. Op den naam is aauwmerking gemaakt uit taalkundig oogpunt. Anderen vinden dit bezwaar niet zoo gewichtig; de man is er.

De jeugdoudlerling kan van belang zijn voor Kerk en rijpere jeugd. De Kerk staat in het teeken der critiek. Toch heeft de Kerk als instituut veel gedaan voor de jeugd. Kerkelek Toezicht op de jeugdactie echter mist. Meerdere hoeden in deze tijden.

Inhoud derde artikel. Werk van den jeugdoudlerling is van vierderlei aard. Kerkelek bezwaar onder de oogen gezien. In grootere Kerk alleen een jeugdoudlerling soms gewenscht. En wel alleen, als zulk een man te vinden is. Quantiteit zegt niets: 't komt aan op de kwaliteit.

Ons laatste punt komt nu aan de orde: „de vereischten voordien Jeugdoudlerling“.

Met instemming citeeren wij hier, wat Ds Renting van Winterswijk in zijn referaat: „Het ambt der ouderlingen en de rijpere jeugd“ opmerkt: „Het ligt in den aard der zaak, dat niet alle broeders ouderlingen, hoe uinnemend ze ook in ander opzicht mogen zijn, evenwel tact en wijsheid en beleid bezitten om met de jeugd om te gaan en onder de jeugd te arbeiden. Daartoe wordt bijzondere gave vereischt. Het is niet het gemakkelijkste werk. Er is eene groote mate van geduld en van lijdzaamheid, van ware wijsheid en van bedachtzame vastberadenheid toe noodig“.

Laat ons allereerst op den voorgrond stellen, dat de Kerkeraad nooit tot jeugdoudlerling moet benoemen een veelpratenden broeder. Zoo zijn er Broeders, die het werkelijk goed bedoelen, maar die al bij de notulen der

Kerkeraadsvergaderingen beginnen te spreken en niet eindigen dan als de praeses van den Kerkeraad de rondvraag gesloten heeft. Zulk een broeder zou op de vergadering van de Jeugdvereniging eene mislukking wezen en het heele instituut in discredit brengen. Van zulke broeders houden onze Jongelingen niet. Ze zien ze, laat het ons maar eerlijk zeggen, liever gaan dan komen! En ze vergeten één ding, en dat is juist de hoofdzaak, dat zij geroepen zijn om „toezicht“ uit te oefenen, en alleen „zoo noodig“ met raad en daad bijstand behoeven te en moeten bieden. Een jeugdoudlerling moet zich nooit in de discussie mengen, voordat de leden zijn uitgeboord en het dan noodzakelijk is nog iets te zeggen. Dat is toch in het algemeen een les van praktische levenswijsheid: alleen iets zeggen, als er iets te zeggen valt. Vele vergaderingen zouden dan niet zoo lang duren, op tijd kunnen eindigen en niet zoo saai en taai en vervelend zijn. De jeugdoudlerling heeft een dubieus punt tot helderheid te brengen of kan bij een uitgebreide of verwarde discussie de hoofdzaken, waar het om gaat, nog eens samenvatten. Maar ook dit alleen, als de Voorzitter der vergadering dit nadat, of daartoe blijkt niet bij machte te zijn, want deze zaken behooren tot de taak van den Voorzitter. Ook in deze moet de Jongelingsvereniging de oefenschool voor de leden blijven.

Onze broeder moet verder zijn een man van praktische levenswijsheid. Dat wil nog niet zeggen, dat hij van alles verstand moet hebben. Wetenschap is nog geen wijsheid. De jeugdoudlerling behoeft in het geheel geen man te wezen van zeer groote geleerdheid, maar wel moet hij kennen de beginselen om aan onze jonge menschen leiding te kunnen geven bij de beantwoording van vragen, die in het hart en in het hoofd opkomen. Vanzelf zal hij het organisatieleven moeten kennen en liefhebben. Iemand, die een vooroordeel heeft tegen de Vereenigingen, zal niet tot dit ambt moeten gekozen worden. Met liefde zal hij voor de jeugd en haar werk vervuld moeten zijn. En daarbij een praktischen blik moeten hebben op de noden en behoeften der jongelingen en jongedochters. Hij moet een man zijn, die de jeugd liefheeft als kinderen des Verbonds en der gemeente. Hij moet het jeugdleven kunnen indenken en welen te leiden met teedere liefde en toch noodige vastberadenheid. Hij moet met zijn gedachten niet leven in het jaar 1900, maar in den goeden zin des woords een man zijn van het jaar 1921. Jeugdoudlerling te zijn is bovenal een gave van boven. Men kan daartoe veel leeren, en toch in dezen arbeid tot mislukking gedoemd zijn. En omgekeerd heb ik eenvoudige broeders gekend, die voor dit werk onder de jeugd als „geknipt“ waren en door onze jongelingen ook gezien werden op hun vergaderingen met gragte en naar wier eenvoudig woord, maar waaruit praktische levenswijsheid sprak, met belangstelling werd geluisterd. En daarom stelden wij juist, dat de Kerkeraad alleen dan tot het aanstellen van een jeugdoudlerling heeft over te gaan, als er zulk een beschikbaar is.

Daarbij komt ten derde, dat onze broeder met de jeugd moet kunnen omgaan. Ze moeten weten, de jeugdoudlerlingen, wat onder de jeugd en in de ziel van de jeugd te koop is. Hij moet van ze houden en zelf mede jong kunnen wezen. Daarom behoeft men nu zelf nog niet jong van leeftijd te zijn. Daar zijn wel oulen, met de haren der grijsheid gesierd, die jong van hart zijn. Hij moet met de jeugd kunnen medeleven, wat van ze kunnen verdragen. Hij moet niet aanstands de wenkbrauwen fronsen, den vinger dreigend en waarschuwend opheffen en een zedepreek gaan houden bij elken verkeerd tred. Als onze jeugd van één ding een afkeer heeft, is het wel van dit zedemoesteren of dit politie-agent spelen! Jong met de jongen en toch met vaste hand steun bieden, en met helder hoofd leiding geven. Ze moeten zich eenerzijds niet hoog verheffen boven hen, die aan hun geestelijke zorgen zijn toevertrouwd, maar moeten ook anderzijds een gepasten afstand doen bewaren. Opdringerig mag hij niet wezen, maar ook weer moeten de jongelingen zich met vertrouwen tot hem wenden. In de Vereenigingen, moet de jeugdoudlerling worden gemerkt, zonder dat hij zichzelf naar voren schuift.

Jeugdoudlerling te zijn is dus geen gemakkelijk baantje. Het vraagt een vriend der jeugd, die haar hartelijk liefheeft om Christus' wille. Het vraagt een man van organiseerend talent, die een goed doorzicht heeft en leiding weet te geven bij den arbeid van anderen onder onze rijpere jeugd. Wij begroeten hem met blijdschap wegens den nood der tijden en de gevaren der jeugd in onze dagen. Maar nog eens zij er met allen nadruk op gewezen, dat de hoeveelheid, de quantiteit, nog niets zegt. Het komt hier aan op de kwaliteit, de hoedanigheid. Moge God ons in al onze Kerken mannen geven, wier arbeid in dit ambt, waartoe zij speciaal worden afgezonderd, of in het ambt van ouderling of predikant, aan onze jongelingen en jongedochters toeroept: „Weest mannelijk en houdt u sterk“. En laat door deze beweging onze Kerken mogen opwaken tot een heiligen ijver in het belang van de rijpere jeugd. En laten onze jongelingen in heilige standvastigheid en in kloeken moed het den vijand van Hem, die opgestaan is

en nu
toeroep
goden

Alm

= Pr

In

hoogle

noemd

De

ger te

geest

fessou

Ach

van N

aan d

Inmi

voor

Hij

van d

product

Voor

Een

Ever

sche r

Maar

waard

wetens

deeling

we to

mogen

lazen,

UY

Er i

onderw

Wie

ziet op

het re

van de

een v

Alles v

gebond

rakt u

de leu

omhoof

noodza

oorspr

geven,

waartoe

Die

onderw

Voor

gebied

gevocht

gezet a

vrijheid

vrijheid

de ver

aan lie

opoffer

en in d

niet ee

schare

krijgen,

een be

harten,

vensno

Wein

belangs

Wij

om te

en...i

tijden

ling is

wijze

geteeko

schen?

kregen?

uit den

Kunnen

oproep:

voor al

schouk,

en daar

dat onz

op onze

ketenen

bonden

Moets

Is or

Op di

ven, w

onder

staan z

of we

principi

opgeslot

Wat

Besta